

BAHASA MELAYU

(oleh Musyfa')

Di dalam "Qalam" yang lepas telah saya terangkan sedikit sebanyaknya berkenaan dengan bahasa-bahasa dari semua bangsa-bangsa manusia yang ada sekarang ini berasal satu sahaja samalah seperti sekalian manusia asal keturunannya satu juga iaitu Nabi Allah Adam alaihi salam. Bahasa Melayu kita sememang banyak menggunakan perkataan-perkataan bahasa Arab yang tiada boleh ditolak kerana bahwasanya iaitu bahasa agama Islam apatah lagi al-Quran al-Karim itu telah diturunkan Allah di dalam bahasa Arab iaitu bahasa yang kita mesti pakai sedikit sebanyaknya kerana ada banyak perkataan-perkataan Arab itu tiada di dalam bahasa kita Melayu terutama sekali perkara-perkara yang bersangkutan dengan agama Islam.

Selain daripada bahasa Arab berkenaan dengan agama Islam khasnya, maka perkataan-perkataan bahasa Sanskrit (atau Hindu Tua) banyak telah termasuk ke dalam bahasa Melayu dan kita orang-orang Melayu siapa-siapa yang tiada tahu hal percampuran bahasa-bahasa dagang di dalam bahasa Melayu maka mereka itu pun mengatakan apa sahaja yang ditutur oleh mereka itu ialah bahasa Melayu asli.

Lebih kurang empat ratus tahun dahulu atau terdahulu lagi daripada itu, boleh dikatakan orang-orang Melayu di Semenanjung ini termasuklah Pulau Singapura dan juga orang-orang Indonesia, beragama Hindu iaitu masa sebelum sampai seruan Islam yang ianyalah sebenar-benarnya agama di sisi Allah. Alhamdulillah, kedua-dua buah negeri yang tersebut – Malaya termasuklah Singapura dan juga semua gugusan Pulau-pulau Melayu yang dikatakan di dalam bahasa Inggeris "Malaysia" atau "Malay Archipelago" tetapi sekarang disebutkan Indonesia (dari perkataan "Indo" pada Indonesia itu sahaja ada menerangkan bahawa bahasa, adat dan agama Hindu sudah dahulu berakar tunjang di Indonesia) – Orang-orangnya telah menjadi Islam maka oleh yang demikian banyaklah perkataan-perkataan bahasa Hindu Tua itu tinggal kekal menjadi perkataan-perkataan bahasa Melayu hari ini, sehingga perkataan-perkataan Arab "Alhamdulillah

rab al-'alamin itupun dimelayukan dengan bercampur perkataan-perkataan Hindu Tua atau Sanskrit, iaitu segala puji-pujian itu bagi Tuhan sarwa sekalian alam.

Adapun perkataan "sarwa" itu asalnya "saruwa" di dalam bahasa Hindu Tua, ertinya semua baiklah! Apabila "sarwa" sudah tentu ertinya semua mengapakah pula orang-orang Melayu dahulu daripada kita menyebut seru sekalian alam? Tidakkah pelik diulang-ulang kata semua semua, atau sekalian sekalian alam? Ialah kerana orang-orang Melayu tua itu jadikan "sarwa" itu "sarwa" yakni disebut atau disarwa oleh sekalian manusia dengan niat serta yakin, berkehendak bersungguh-sungguh akan Rahmatullah Tuhan Yang Amat Berkuasa di atas sekalian manusia dan semua makhluk-makhluk Allah di alam ini. Dan di sini nyatalah pula kepada tuan-tuan pembaca bahawa perkataan "alam" itu daripada bahasa Arab kerana tiada di dalam bahasa Melayu sepatuh perkataan yang melengkapi pengertian alam atau 'alamin itu. Ada pun puji-pujian atau puji itupun datang daripada perkataan Hindu Tua, iaitu puja (pujha) orang-orang Hindu yang sekarang ini pun terutama sekali mereka yang menjaga kuil-kuil (rumah berhala mereka) bersarwa memuja dengan berbagai-bagai perkataan yang dalam dan bahasa yang halus serta hormat dengan merendahkan diri kepada Tuhan-tuhan mereka itu iaitu dewa-dewa yang di kayangan, konon, sebagaimana yang dikhatabkan kepada berhala-berhala mereka itu di atas muka bumi ini seolah-olahnya berhala-berhala itulah ganti tubuh dewa-dewa yang di kayangan itu.

Selain daripada yang disebutkan di atas beberapa banyak pula ada hikayat-hikayat atau cerita-cerita Hindu Tua telah diterjemahkan ke bahasa Melayu mengandungi perkataan-perkataan bahasa Hindu dan nama, gelaran-gelaran Hindu yang tertinggal lekat di dalam bahasa Melayu di Semenanjung Tanah Melayu ini dan di Indonesia sehingga hari ini hanya sebutan-sebutannya jua setengahnya telah berubah mengikut lidah Melayu Jawa dan orang-orang di lain-lain Pulau Indonesia.

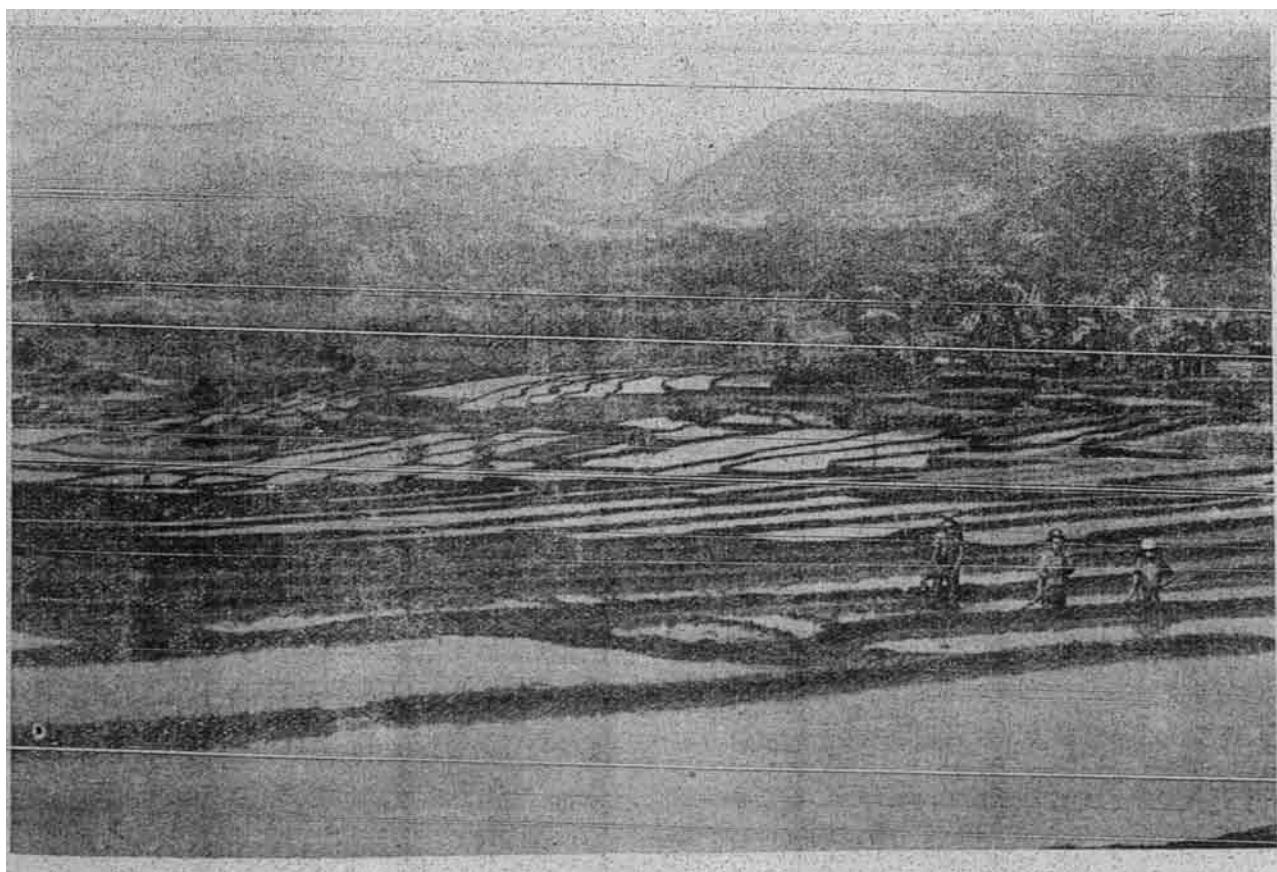
Mengapa Pulau Singapura yang dahulu bernama asalnya "Temasik" telah diubah menjadi "Singapura" pula sebagaimana adanya hari ini? Telah ada banyak macam cerita-cerita mulut daripada orang-orang tua Melayu zaman dahulu didengar

sehingga hari ini pun, akan tetapi semuanya itu rekaan-rekaan karut jua adapun yang sebenarnya, dahulu bahawa Pulau Singapura (atau Temasik) itu ialah tempat duduk dan pelindungan bagi orang-orang Melayu yang jahat dan berani dan menjadi lanun atau perompak laut, maka oleh yang demikian, orang-orang Hindu yang pergi ke Pulau Temasik pada zaman itu sifatkan lanun-lanun Melayu itu hulubalang iaitu singa atau singa iaitu binatang yang teramat garang sehingga banyak bangsa-bangsa manusia menggelarkan singa itu raja binatang – lalu mereka itu (orang-orang Hindu itu) namakan Pulau Temasik itu “Singapura” yang bererti Bandar Singa. Sememanglah seluruh nahu Hindu, didahulukan sebutan keadaan atau sifat sesuatu benda itu maka disebutkan “Singapura”, Singa Bandar tetapi jika diturut pengertian Melayu “Singa Bandar” itu ialah Singa yang ada di bandar bukanlah bandar atau pulau itu yang bernama Singa. Saya percaya banyak tuan-tuan pembaca biasa mendengar orang-orang India berkata “Bara sahib” (besar tuan tetapi yang betulnya Tuan Besar) karaam fani (panas air) dan begitu jugalah tentang perbuatan atau fil mereka itu kata rokok fanu (rokok hisap) eik chom dio (satu cium

kasih atau satu cium beri) dan lain-lain lagi.

Berkenaan dengan perkataan Singh yang bererti perwira atau hulubalang dan juga garang dan berani, orang-orang India bangsa Sikh kebanyakannya nama mereka itu berkesudahan dengan sebutan Singh iaitu seperti Sundar Singh – Prasan Singh – Rios Singh dan lain-lain Singh. Maka Singh di sisi bangsa Sikh itu menunjukkan keturunan hulubalang.

Adapun perkataan “pura” yang bererti Bandar itu yang berasal dari India khasnya dan digunakan di negeri-negeri di Bandar Asia ini dahulunya telah hanyut pula ke benua Eropah tetapi berlain-lain sedikit bunyi susunannya, iaitu disebut “pol”, “burg” -“burk”- dan “bara” seperti Konstantinopel – Adrianopol – Sistol – Hamburg – Saint Petersburg – Eidisera – dan beberapa pol” dan “burg” yang lain-lain lagi yang bermakna Bandar semuanya. Di Pulau Sumatera sahaja ada dua Bandar yang masyhur bernama pura iaitu Sri Indra Pura (di negeri Sabak) dan Tanjung Pura (di negeri Langkat) dan Johannesburg, di Afrika Selatan (ertinya Bandar seorang bernama Johannes).

Pemandangan yang indah, di tanah peranginan di Jawa yang hawanya sangat dingin. Lihatlah bagaimana suburnya tanaman padi yang melaut itu. – Gambar Air Post.